

Mark.2:1-12. 19 sönd. Eft.tref. 080928

Pär Lewin Ronnås

Utifrån sett kan man tycka att Jesus första ord till den förlamade mannen var nått slags goddag yxskrift. Här finns en lam man som firas ner genom ett sönderbrutet tak, man hoppas på ett helande, också möts han av orden ” mitt barn dina synder är förlåtna”. Men Hallå! Vad håller han på med, det här känns ju helt fel.

Men tänk, tänk om det var just helt rätt. Tänk om Jesus gjorde just det han skulle göra. Kanske ser Jesus nått vi inte ser. Kanske vet Jesus nått vi inte vet. Vi vet inte vad han kunde se i djupet av mannens ögon.

Men ett vet också vi, att kropp och själ hör ihop. Att själens läkedom nog är en förutsättning för kroppens hälsa. Och redan i psaltaren kan vi läsa om det här, ”Så länge jag teg försmäktade mina ben. Ty dag och natt var din hand tung över mig, min livskraft förtorkade såsom av sommarhetta. Då uppenbarade jag min synd för dig och överskyldde icke min missgärning. Ja sade; jag vill bekänna för Herren mina överträdelser, då förlät du mig min synds missgärning”....Så länge jag teg försmäktade mina ben.

Nej vi vet inte vad Jesus visste, vi vet inte vad Jesus såg. Kanske såg han känslan av skuld lysa i mannens ögon? Kanske var förlåtelsen det viktigaste, och sen blev han frisk, liksom på köpet.

I den Judiska tron kopplade man samman synd med sjukdom. Gud ger, han tar och han bestraffar. Ett tänkande som inte sällan lyser igenom än idag. Vi minns ju tex. Aids- debatten, vissa menade att sjukdomen var ett Guds straff för ett homosexuellt leverne. Men vi har det också i folkmun, ”vad har jag gjort för att straffas av detta ” eller ”det här har jag fått för mina synders skull”. Men att Jesus skulle göra den kopplingen, -nej... Jesus visade med hela sitt liv och med allt det han sa, att Gud står på de svagas sida, det svagas sida. Det är här Gud blir, och vill bli igenkänd. Och att han då skulle skicka straff och lidande till det redan sköra, ja, det faller ju på sin egen orimlighet.

Nej att Jesus börjar med att förlåta mannens synder, det har snarare med hans själs läkedom att göra, än med hans kroppsliga sjukdom. Idag skulle det väl ha hamnat under epitetet terapi eller själavård.

Men de skriftlärde som befann sig där , dom reagerar. Hur kan någon liksom ta Guds ord i sin mun och förlåta synder, det är bara Gud själv som kan. Detta är ren och skär hädelse. Okey, men vad är lättast att säga ”dina synder är förlåtna” eller , ”stig upp, ta din säng och gå”. Ja det rådde det nog inget tvekan om. Att förlåta någon, det kunde ju inte kontrolleras och kunde lika gärna vara tomma ord. Men att göra en lam man frisk....

Och när Jesus sen gör det fantastiska, när han helar mannen, så blir han inte bara en helbregdagörare för de samlade människorna. Utan han framstår också som en som i Guds namn kan förlåta synder. Det fanns för dem som samlats, en trons kraft i det som Jesus gjorde och sa.

Men när jag läser underberättelser som den idag. Så är det ändå inte kraften och makten hos Jesus som fångar mig. Det är inte det som blir det viktiga för mig och min tro. Men vi förstår att evangelisterna ofta såg undren som en makthandling, och det är förstäligt. Inte minst för att få anhängare och i kampen mot de skriftlärda och fariséerna. Man såg det som ett maktbevis, och den som har makt, den har väl rätt... Men de stora undren som skede verkade inte utföras för sin egen skull. Då hade det nog funnits bra mycket häftigare saker att göra, än att bota några sjuka. Nej varje under Jesus gör, verkar födas ur ett behov, en nöd. Någonting som fångar Jesus, berör honom och får honom att känna medlidande. Han ser liksom inte ett tillfälle att få visa vem han är, han ser ett behov och han ser en människa. Det är som om det är människan som är det viktiga, och inte situationen. Dagens text är också ett lysande exempel på detta. Han börjar ju med att ta sig an den inre

människan istället för att starta i ett spektakulärt under. Den människa han möter kommer alltid först. Och den som vänder sig till honom, blir alltid sedd. Inte bara nått som var förut och då, utan också här och nu. I vår tro hoppas vi längtar, att det som var, också är, att det som skedde, också sker. Det är väl en trons kraft om nått.

Nej, tro är, i alla fall inte för mig, det stora och spektakulära. Det handlar om att få leva i aningen om ansiktet som vänder sig till oss, som ser och som vill. Det handlar om närvaro. Men vi lever också med en tro om att det till synes omöjliga faktiskt kan bli möjligt. Och det ska vi fortsätta med. Vi ska fortsätta att be om guds ingripande, om fred på jorden, om mat till alla hungrande, om läkedom och hälsa. Vi ska fortsätta att be om ett värdigt liv för alla människor. Ja, vem skulle göra det om inte vi gjorde det?

Men ofta konstaterar vi att det inte blev som vi ville. Den vi älskade blev inte frisk och det blev inte fred på jorden fast vi bad om det. Men då ber vi väl om det en gång till, och en gång till och en gång till...

Vi är skapade till Guds avbilder står det, det är inte Gud som är vår avbild. Även om vi ibland betar oss som om det vore så. Vi kan inte sätta alla våra mänskliga epitet på honom, då skulle det inte bli mycket att hålla i handen. Men att tro, att be, det är liksom att överlämna, att lägga i Guds händer. Kanske kan det jämföras med hur vännerna i dagens text firade ner den lame mannen till Jesus. Det står ingenstans att de ropade åt honom eller krävde att han skulle göra honom frisk. Utan snarare verkade de liksom överlämna honom. Och det Jesus såg, står det, det var deras tro. Och den här gången slutade det både med förlåtelse och friska ben....

Nej, det blir inte alltid som vi vill. Och Guds vägar är inte våra vägar, och Guds tankar är inte våra tankar. Och när man tittar sig omkring bland oss människor så får man väl ändå säga, att tur är väl det.

När vi talar om under så talar vi ofta om det stora undret. Något som på ett radikalt sätt vänds i dess motsats. Några av oss har kanske upplevt det, och det är fantastiskt att få vara med om det. Men det sker inte ofta, och det ligger i den här undrens natur att de är just sällsynta, annars skulle de ju inte vara under. Men ibland kanske vi stirrar oss blinda i vår längtan efter det stora. En blindhet som kanske gör att vi går miste om det lilla. Det som sker dagligen runtomkring oss. För vad är ett under om inte till exempel när medicinen hjälpte och en person åter kan och vågar vara bland andra. Eller när två ensamma människor möts och börjar dela vardag med varandra. Och är det inte ett under när man möts och äntligen för det försonande samtalet. Eller att se blicken komma tillbaka där man trodde att den slocknat för evigt. Och den som nån gång har hållit en nyfödd baby i sina armar, den vet vad jag menar.

Undret sker inte bara när den lame får höra orden "stig upp, ta din bädd och gå hem" det är också som när du och jag vid nattvardens knäfall får höra, "stå nu upp, och vandra tillsammans med herren." Att få gå med Gud i vardagen, att få se det stora i det lilla, att räkna med Guds närhet, och så få livet förklarat för oss. Det finns en kraft i det, det finns en trons kraft i det.

Blott i det öppna har du en möjlighet.

Vi sjunger psalm nr 90